

Helmig på livstid

To våde hunde og et velkendt smil omkranset af daggamle skægstubbe tager imod i entréen, hvor det flyder med sko i alskens størrelser og jakker til ethvert vejr som i et hvilket som helst andet dansk hjem med fire hjemmeboende, sammenbragte unger. Ved trappen op til førstesalen i villaen i Ris-skov hænger et halvt hundrede familieportrætter, der skildrer familiemedlemmernes udvikling fra en småbørns- til en teenage-familie.

Patriarken i familien hedder Thomas Helmig, og da han får den største af hundene gennet af vejen, byder han hjerteligt velkommen i det anseelige, åbne køkken med storslået udsigt til en fristende hængekøje på verandaen og Århus Bugt svøbt i regntunge skyer. Det første møbel, man støder på, er et skinnende sort Yamaha-klaver, der står i skærende kontrast til bunken af vasketøj på det hvide chatol ved siden af.

På køkkenbordet ligger Information, Weekendavisen og Politiken. Alle slået op og læst i. Inde i stuen er væggene tapetseret med hvide bogkasser, der bugner af bøger. Thomas Helmig er en fuldblods bogorm, der især foretrækker værker om den romerske og etruskiske historie.

Den århusianske sangers egen historie er knap så drabelig, men bestemt værd at skrive om.

Fortællingen om den kronisk smilende musiker begynder i 1964, da han kom til verden som den yngste af fire søskende i en lægefamilie i Egå. Da han var seks år, blev forældrene skilt. De fandt sammen igen i en kort periode og blev endegyldigt skilt to år senere.

- Den mest skelsættende oplevelse i min barndom er ikke mine forældres skilsmisse. Det var mødet med musikken. Mine forældre bosatte sig lige ved siden af hinanden med to unger hvert sted. Mine søskende og jeg havde nøgler til begge huse, så vi har altid

“Mit 25-års jubilæum skal ikke fejres. Det ville rette en unødigt stor opmærksomhed hen mod noget, som jeg selv synes er fuldstændigt ligegyldigt. Jeg er udmærket klar over, at jeg har lavet plader i 25 år. Jeg glæder mig altid mest til den næste.”

Thomas Helmig

vadet ind og ud i hinandens hjem. Derfor har der ikke været noget afsavn på familiefronten. Ikke hvad jeg mindes. Derimod står det langt tydeligere, hvordan jeg faldt hovedkulds ind i musikken som femårig. Det var et frirum, der nok var ensomt, men mit helt eget sted. Når jeg kom hjem fra skole, smed jeg straks skoletasken og satte mig ved klaveret. Ofte sad jeg fast der, indtil der blev råbt "aftensmad". Det er det billede, jeg husker mest tydeligt fra min barndom, fortæller han og drejer en halv omgang i den sorte stol.

Hans mor viste ham et par simple akkorder, resten har han lært sig selv. Og han har aldrig modtaget undervisning siden.

- Det gav mig det samme dengang som i dag at sidde og spille. Jeg forsvinder ind i det, selv om jeg ikke spiller numre men mere skaber stemninger og når en form for drone-tilstand. Jeg mister tidsfornemmelsen og kan genkende følelsen i maven, der er den samme efter næsten 40 år. Det er en forbindelse mellem min barndom og dér, hvor jeg befinder mig i dag. Nu sidder jeg med min egen knægt og lærer ham de samme ting. Til

min kæmpestore glæde ser jeg, at der sker det samme med ham. Han sidder bare og jammer. På dansk kalder man det vist bare at koble fra, konstaterer Thomas Helmig tørt og piller lidt ved sin hvide perlekæde, der får den solbrune brystkasse til at se endnu mere eksotisk ud.

At stå på en scene med tusindvis af fans foran sig er den diametrale modsætning til denne form for indadvendt musikalsk odysse. Men målet kan stadig være det samme.

- Live kan man indimellem opleve samme tilstand, hvor man forsvinder helt og aldeles ind i sig selv. Det er det højeste høje for alle musikere og en tilstand, man når meget sjældent. Men når det sker, er det fortræffeligt, forklarer Thomas Helmig.

Da Thomas Helmig var 15 år, rejste han til USA, hvor han gik et år på high school i universitetsbyen Ann Arbor en time fra bilmekkaet Detroit i staten Michigan. Personligt udviklede han sig kolossalt ved at gennemføre noget så krævende på egen hånd.

- Det var ikke altid skidespændende, fordi man stadig er barn som 15-årig. Det var dog et enormt informativt år, hvor jeg kunne vokse som menneske, mens jeg var væk fra mine forældre, venner og alt det velkendte hjemmefra. Jeg lærte at tackle svære situationer, hvilket lyder meget amerikansk, men ikke desto mindre passer, fortæller han.

Under opholdet stiftede han bekendtskab med en masse musik, han ikke kendte i forvejen. Især soulmusikken, som ikke fyldte meget på de danske radiostationer, fascinerede ham.

- Det var i 1980, hvor der stadig var masser af soul i Detroit, selv om den elektroniske musik og hiphoppen havde gjort deres indtog. De hørte meget new wave, Elvis Costello, Clash og et lokalt band, der hed The Romantics. Selv de sorte gik rundt med tynde slips for at se new wave-agtige ud. Jeg oplevede også bands som Queen og Fleetwood Mac live. Det var én stor